

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Број ј: С1 З У 030863 18 У
Сарајево, 7.5.2020. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове, састављеном од судија Јадранке Брењо, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Маиде Бикић, као чланова вијећа, уз суђеловање Станке Ћеклић, као записничара, у управном спору тужиоца „Лала и Лаћо“ д.о.о. Бијељина, ул. 1.Маја бр. 14, кога заступају Милан Матић, Веран Крсмановић и Никола Ћеклић, адвокати из Бијељине, улица Милоша Црњанског бр. 1/I, против рјешења број: ЈН2-01-07-1-490-13/18 од 20.9.2018. године, туженог Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево, Дубровачка бр. 6, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 7.5.2020. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Оспореним рјешењем туженог одлучено је да није основана жалба понуђача, изјављена против одлуке о избору најповољнијег понуђача број: 01-16-11-102-33/18 од 9.8.2018. године, уговорног органа Службе за заједничке послове институција БиХ, на основу чега је одбијен и захтјев за поврат средстава, уплаћених на име накнаде за покретање жалбеног поступка, као и захтјев за накнаду трошкова правног заступања.

Тужилац је против коначног рјешења покренуо управни спор, из разлога наведених у члану 11. Закона о управним споровима БиХ. Наводи да је уговорни орган у опису производа под ставкама 6, 7, 8, 9, 12, 14, 15, 16 оставио понуђачима избор које ће паковање производа да понуди, наводећи да могу понудити производе за одређене ставке у паковањима од 500-1000 ml или 187-200 ml. С тим у вези истиче да изабрани понуђач само за ставку под редним бројем

8., којом је тражен производ „Лавов“- паковање или одговарајући еквивалент, прецизирао паковање које ће да понуди, док за остале то није урадио. Указује да је тужени оспореним рјешењем одбио приговор не дајући ваљане разлоге, цитирајући образложење оспореног рјешења. Тужени инсистира на закључку да запремина тражених производа није битна, али је неспорно да је запремина назначена тендерским документом, у опису производа. Указује на рјешење тужене у којем је заузет супротан став, због чега налази да се наведеним поступањем туженог напушта начело формалитета јавних набавки и ствара услов за већу слободу уговорног органа. Слиједом наведеног, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено рјешење и предмет врати туженом на поновни поступак и обавезе га на накнаду трошкова поступка у износу од 877,50 КМ.

У одговору на тужбу, тужени и уговорни орган су предложили да се тужба одбије као неоснована из разлога наведених у оспореном рјешењу. Заинтересовано лице, иако уредно обавијештен, није доставио своје изјашњење.

Суд је испитао законитост и правилност оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Оспореним рјешењем туженог, одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против одлуке о избору најповољнијег понуђача у поступку јавне набавке хране и пића, уговорног органа Службе за заједничке послове институција БиХ. Одбијен је тужиочев захтјев за накнаду трошкова састава жалбе, као и захтјев за поврат накнаде за покретање жалбеног поступка. Према образложењу оспореног рјешења, тужени је цијенио да је изабрани понуђач „REDEX“ доставио понуду тј. попунио спорне податке како је то и тражено у тендерском документу, односно у образцу за цијену понуде који је саставни дио тендерског документа.

По оцјени овог управног вијећа, оспорено рјешење донесено је уз правилну примјену праивла поступка, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, па није било ни повреда примјене материјалног прописа

Закон о јавним набавкама БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 39/14,) је посебан материјално-правни пропис којим се на успоставља систем јавних набавки у БиХ, права, дужности и одговорности учесника у поступку и поступак контроле јавних набавки ради обезбјеђења најефикаснијег кориштења јавних средстава, омогућавањем активне и правична конкуренција међу потенцијалним добављачима уз остваривање једнаког третмана, недискриминације и транспарентности. Ова основна начела морају бити водиља при свакој

радњи коју учини уговорни орган као добављач, а на страни потенцијалних добављача је обавеза да у цјелости поштују постављене услове које су објављене у јавном позиву. Стога је овај закон мјеродаван и у питању утврђивања правог стања ствари, изјашњавања о свим чињеницама и околностима, оцјене доказа, права на правна средства и судску заштиту.

Разматрајући приговор тужбе да изабрани понуђач није доставио понуду у складу са тендерским документом у смислу одредби Закона о јавним набавкама, имајући у виду и разлоге оспореног акта, као и стање списка, суд налази да приговор није основан. Приговором се, наиме, указује да изабрани понуђач није прецизирао своју понуду, односно није у опису производа у образцу за цијену навео у каквим паковањима доставља понуђене производе. Како је правилно утврдила тужена увидом у спорни образац за цијену који је саставни дио понуде изабраног понуђача (анекс 1), оспорена понуда садржи све податке које је уговорни орган и тражио да се наведу. Нема садржаја у тендерском документу из којег би произишло да је неопходно у понуду унијети податке о запремини, већ се захтијевају подаци који се односе на назив, произвођача и земљу поријекла артикла, а које је изабрани понуђач уредно и попунио. Самим тим је, по оцјени овога суда, изабрани понуђач у цјелости поступио у складу са захтјевима тендерске документације. Осим тога, уколико је тужилац сматрао да је да је садржај тако прописаног обрасца од стране уговорног органа нејасан, свакако је имао могућност да у складу са чланом 56. Закона, у писаној форми, тражи од уговорног органа његово појашњење, као и могућност да изјави жалбу на саму тендерску документацију најкасније 10 дана од дана преузимања, све у складу са чланом 101. став 2 тачка б) Закона.

Имајући у виду наведено, по оцјени овога вијећа правилно је поступио тужени када је наведени приговор тужиоца одбио као неоснован, из разлога што би другачије поступање за последицу имало дискриминацију и неједнак третман према изабраном понуђачу који је у свему поступио по захтјевима из тендерског документа.

Вијеће указује и на одредбу члана 54. став 10. ЗЈН, којом је прописано да се производи који су у тендерској документацији наведени као примјери сматрају понуђенима, ако понуђач не наведе друге производе на предвиђеном мјесту, а у конкретном случају у спорном обрасцу у колони „назив артикла“ понуђени су примјери запремине производа, па се може сматрати да је понуђач сачинио понуду у складу са наведеним чланом.

Како је оспорено рјешење у цјелости законито и потпуно, то приговори тужбе нису основани, због чега је овај суд одлучио као у изреци, примјеном члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ” број: 19/02 до 74/10).

Имајући у виду да тужба није основана, тужиоцу не припадају ни потраживани трошкови управног спора.

ЗАПИСНИЧАР
Станка Ђеклић

